

парламентарну већину и то путем политичких савеза или коалиција више странака који су често крхки и краткотрајни па су зато и владе које произилазе из њих исто тако слабе и нестабилне. Због слабе парламентарне већине која стоји иза влада, оне су у честој кризи или падају, а како каже проф. Драган М. Стојановић, „ванредни избори више замарају бираче, него што политичку ситуацију чине једноставнијом“.

7. ПОЛИТИЧКЕ СТРАНKE У СРБИЈИ

За политичку стварност Републике Србије, као и саме бивше Титове (СФРЈ) Југославије, све до краја 80-тих година XX века може да се да општа, заједничка оцена да су то биле партијске државе са класичним једностраначким системом. Како примећује В. Гоати, у раздобљу од 1945-1990. године политичку организацију СФРЈ су обележиле диктатура пролетаријата и демократски централизам, с тим да је овом диктатуром практично елиминисана могућност настанка других политичких странака па је тако потврђен и обезбеђен монополски положај КПЈ.

Партија је представљала једину институцију комунистичког режима, док су и сама држава али и синдикат, друштвене и масовне организације схваћени као трансмисије односно елементи саме партије. Истина, настанак ове друге Југославије (и Србије у њеном саставу) је карактерисало формално признање вишестраначког система па донекле и обнављање рада неких политичких странака које су деловале или самостално или су биле укључене у Народни фронт као општеполитичку и општенародну организацију. Тада, дакле, формално није проглашен монопол КПЈ и њена једнопартијска диктатура, али је у целини став водећих политичких снага земље (оличених у КПЈ) према постојању вишестраначког система био негативан. За то није постојала основа у првом Уставу од 1946. који је формално прокламовао слободу удруживања, али друштвена и политичка атмосфера у земљи није била наклоњена тим другим странкама које су се тада формално регистровале или су наставиле са деловањем, онакве какве су биле из времена предратне краљевске Југославије. У ствари, иза привидне толеранције КПЈ се крила њена права намера да ликвидира страначки плурализам и наметне своју диктатуру. То се видело пре свега из неслућеног јачања и ширења КПЈ, њене партијске мреже, али и сталног, фактичког ометања, онемогућавања рада постојећих политичких странака – њиховог шиканирања, прогањања, хапшења и осуђивања њихових лидера, отежавања објављивања њихових